

GÖZLEM

EKONOMİK KRİZ ÜZERİNE

Ülkemiz, tarihinin en büyük ekonomik krizini yaşıyor. Kasım 2000' de belirti veren kriz, 19 Şubat 2001 günü Devletin tepesinde yaşanan kavga ile yanardağ gibi patladı ve ülke insanlarını kavuruyor.

Ülkemizde yıllardır uluslararası sermayenin talepleri doğrultusunda şekillenen IMF politikaları uygulanıyor. Bu politikalar ile ülkemizin gelişeceği, insanlarımızın gelir düzeylerinin artacağı hikayeleri anlatılıyor ancak masal bir türlü gerçeğe dönüşmüyor. Dönüşmüyor çünkü bu politikalar bize üretmeden tüketmeyi öngörüyor. Sonuçta; ülke ekonomimiz dışarıdan borç almadan nefes alamıyor.

2000 yılı boyunca IMF direktifleri ile uygulanan ekonomik program ile enflasyonu yeneceğimizi umduk. Uygulanan program ile ortaya çıkan enflasyondaki görece azalma topluma büyük bir ekonomik zafer olarak sunuldu. Ekonomik istikrar programında enflasyonun performans kriteri olarak değerlendirilemeyeceği kamuoyuna söylenmedi. 2000 yılında ortaya çıkan 24 milyar dolar dış ticaret açığı ve 8,2 milyar dolar cari döviz açığı ülkemizde yatırım ve üretimin durduğunu gözler önüne serdi.

Dünyanın iki kutuplu olduğu yıllarda gereğinde hibe yoluyla yardımlarda bulunarak kendi siyasal doğrultularında iktidarların ülkemizi yönetmesi için çaba harcayan batı dünyası ve uluslararası sermaye, artık sadece kendi verdikleri ile yetinmemizi istiyor. Tek kutuplu dünyada onlar ne kadar uygun görürler ise o kadar büyüyeceğiz, neye yatırım yapacağımıza onların sermaye gücü karar verecek, kısacası biz üretmeyeceğiz onlar üretecek biz tüketeceğiz. Var olan kısıtlı kamusal olanaklarımızı da özelleştirme masalı ile haraç- mezat elden çıkaracağız, zaten artık onlar üreteceklerine göre ulusal girişimcilere de ihtiyaç olmayacak. Eğer gerekli olursa onlar ortak bulacaklar kendilerine. Bir gecede iki katına çıkan dolar rakamı ile iyice ucuzladı nasılsa kamusal değerlerimiz. Özelleştirme hızla yapılmalı ve yabancı sermayeye davetkar olunmalı ki ekonomik istikrar programımız yolunda gitsin. Allah için son derece yolunda gittiğinden hiç şüphemiz yok zaten.

Bu yaşananlarda uzun yıllardır ülkeyi yönetme görevini üstlenenlerinin tümünün sorumluluğu olduğu kesin.

Ancak bu durum uygulanan IMF PROGRAMININ krize dönüşmesinde mevcut iktidarın siyasi sorumluluğunu ortadan kaldırmaz. Krizin yarattığı ağır tablo sayın Başbakanımızı da fevkalade etkilemiş olmalı ki bir ara kendileri IMF programı için çağ dışı diyecek oldular ama Allah'tan yine IMF ile program yapmak ihtiyacı içinde olduklarını hatırlayarak ben öyle dememişimdir gibi çok açıklayıcı bir ifade ile durumu toparladılar.

Kriz, batılı dostlarımızın bize «siyaset ekonominin üzerinden elini çekmeli» gibi son derece bilimsel önermelerde bulunmalarına neden oldu. Bu sayede siyasetin dışından ekonomiden sorumlu bir bakanımız oldu. Sayın DERVİŞ' in ekonomik programının arkasında olup olmayacaklarını sayın Başbakanımız ve yardımcılarına ABD Büyükelçisinin sormasının nedenini anlamamış olmakla birlikte değerli büyüklerimizin programın arkasında olduklarını bildirmelerinden bunun gerekli olduğu sonucunu çıkardım.

Krizden çıkmak için yeni para kaynaklarına ihtiyacımız var. Çünkü borcu bize borç vererek ödeyecekler. Ancak artık batı dünyası şeffaflaşın demekte. Yani artık hırsızlık, yolsuzluk, suistimal, hortum ve hortumcular istemiyor. Tek kutuplu dünyanın egemenleri artık verdiği paranın hesabını sormakta, yıllardır yaşanan bu takım olumsuzlukları bilmiyorlarmış gibi.

Artık kesin bir yol ayırımındayız: Ya dünya egemenlerinin verdiği ve vereceği borçlara karşı dayatacakları IMF Programlarını uygulayacak, her gün biraz daha bağımsızlığımızı ve ülke kaynaklarımızı yitireceğiz. Ya da bağımlılıktan kurtulmak için gerçek anlamda **ULUSAL BİR EKONOMİK PROGRAM** ile tüketmek için üretmek kavgasını vereceğiz; külfeti paylaşmak kadar nimeti de paylaşmanın önemini kavrayarak.

Hangisini yaparız dersiniz? Yaşayacak ve göreceğiz.

Saygılarımla.

Ecz. Nejat ÇETİN